

det otillgängliga djurets rygg, lemnande det åt gamle Bill, som hela tiden hållit i grimman.

XVIII. Hemåt bär det!

De unga gossarnes erfarenhet borde hafva afhållit sjömannen från att följa deras exempel, desto hellre som gamle Bill, enligt sin egen utsago, »aldrig i sitt lif varit ombord på någon sadel»; men den gamle bussen kände sig icke mindre ovan till fots, det vill säga, i land »på det torra».

Ställ honom på däck af ett skepp eller i ett tacklage, och ingen karl i hela engelska flottan skall känna sig säkrare till fots eller mera svår att tränga från sin plats, men sätt sjömannen Bill i land och mana honom att gå fort, så kan man lika gerna få en fisk att krypa på land. Men den gamle örlogsmannen, som nu vadat mera än en mil genom den lösa sanden, var fullkomligt öfvertygad att hvilket sätt som helst, hvarigenom han kunde komma fort, vore att föredraga framför att gå, och så snart den unge skotten nedsteg från sin plats, var Bill redo att klättra upp på kamelens rygg.

Han behöfde icke klättra högt, ty den väl dresserade »maherryn» knäföll, så snart någon önska- de att bestiga henne, och gjorde derigenom uppstignandet så lätt som möjligt.

Just som sjömannen hade kommit i sadeln, lyste månan med en klarhet som nära nog täflade med dagsljuset. I midten af detta öde landskap afstucko figurerna af både kamelen och dess ryttare skarpt emot den af snöhvitt sand betäckta marken, och fastän den ena var ett figurligt skepp och den andre en verklig sjöman, erbjöd deras sammanställning en så löjlig anblick, att de tre midshipmännen